

betrod og i hvilket Forhold, ere af reglementarisk Natur, og at Omstændighedernes Værling let kan faa Indflydelse herpaa, og naar Loven sætter fast Grændse for Myndighedens Udøvelse ved Bestemmelsen af Straffene og disses Grad, samt Regler om Afgangen til Undersøgelse og Paakjendelse ved Retten, tør den lovgivende Magt vistnok med Tryghed overlade Entelighedernes nærmere Ordning til kongelig Anordning. Denne vil jo derhos ikke blive ubekjendt for Rigsdagen, og Vædring kunne ske, om det imod al Forventning skulde anses for nødvendigt. Men ved Siden af de ovenanførte Begrændsninger er det forekommet Udvalget, at Loven ikke burde undlade at give Regler for Beskaffenheden af de Lovovertrædelser, der kunne falde ind under Disciplinarmyndigheden. At dette maa blive Tilfældet med alle egentlig saakaldte Disciplinarforseelser er af sig selv indlysende, og det Samme turde ogsaa gjælde om almindelige Polititvordener, men Spørgsmaalets Besvarelse bliver vanskeligere, naar der er Tale om militære Forseelser, og i Særdeleshed om almindelige borgerlige Lovovertrædelser, med Hensyn til hvilke sidste de borgerlige Love indeholde den almindelige Regel, at Straf skal paalægges ved Dom. Det lader sig ikke negte, at her foreligger et Gjenne, der fuldt vel egner sig til Behandling ved Lov. Et heller burde Loven vistnok forholde sig ganske taus med Hensyn til det Spørgsmaal, om Besfalingsmænd ved Anvendelse af Disciplinarmyndigheden ere bundne ved de i Straffeloven for det paagjældende Forhold fastsatte Grændser med Hensyn til Graden af den Straf, der kan anvendes, ligesom det ogsaa turde være rettest ved Lov at afgjøre, om Straf anvendt uden Dom skal medføre Virkning for den Paagjældende, som om den var tilkjendt ved Dom, og saaledes i Tilfælde af ny Forseelse virke Gjentagelsesstraf.

Om nu end Udvalget muligt turde troste sig til at fremsætte bestemte Forslag i denne Rætning, har det dog troet, at der ikke blot maaatte gives Krigsministeriet, men ogsaa Justitsministeriet Leilighed til at udtale sig over Sagen, og at det derfor, da Lovforslaget dog ikke i denne Samling vil kunne føres igjennem

begge Rigsdagens Afdelinger, vilde være rettest ikke paa dette Stadium at opsætte Sagen herefter, og saaledes at lade det bero ved de fremsatte Antydninger. Det turde isvrigt let blive Tilfældet, at Bestemmelserne om Disciplinarmyndigheden, ved at optage Regler om disse Forhold, vilde være til et saadant Omfang, at det allerede af formelle Hensyn vilde findes mest passende at samle alle Bestemmelserne om samme i et særligt Lovudkast.

I Henshold til det Anførte har Udvalget saaledes den Væe at indstille:

principahter, at Landstinget forlader Behandlingen af det foreliggende Lovudkast og gaar over til næste Sag paa Dagsordenen, opfordrende Regjeringen til, saasnart ske kan, at forelægge Rigsdagen Forslag til en samtidig Omdannelse af Straffelovgivningingen for Landhæren og Søværnet, det være sig ved en for begge fælles Straffelov, eller, hvis dette skulde findes ugjorligt, ved tvende særskilte Love;

subsidiarhter, at Lovforslaget vedtages med nedenstaaende Vædringer:

1ste Kapitel.

1) I Overskriften forandres: „de militære Straffelove angaa“ til „denne Lov angaar“.

Til § 1.

2) I 2den og 3die Linie forandres: „de militære Straffelove“ til: „denne Lov“, og i 3die og 4de Linie: „disse Love“ til: „denne Lov“.

Til § 2.

3) I 2den Linie forandres: „de militære Straffelove“ til: „denne Lov“, og „den“ til: „den“.

Til § 3.

4) I 2den Linie forandres: „de militære Straffelove“ til: „denne Lov“, og i 4de Linie: „de militære Love“ til: „denne Lov“.